

Arrest

nr. 51 535 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 23 juni 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U werd op 01 juni 2010 opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. Uw partner N.(...) K.(...) (O.V. 6.495.403) bracht op 01 juni 2010 een medisch attest aan om uw afwezigheid te wettigen, en ze gaf aan dat u keelkanker hebt, waardoor het voor u quasi onmogelijk is om op gesprek te komen. U stuurde op 03 juni 2010 een aanvullende schriftelijke verklaring door aan het CGVS. Hierin geeft u aan dat uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw echtgenote N.(...) K.(...) (O.V. 6.495.403). U stelt dat jullie problemen begonnen zijn op 01 maart 2008 in verband met de gebeurtenissen in Armenië. Uw zoon A.(...) B.(...) was lid van de partij van Levon Ter Petrosyan. De politie was op zoek naar uw zoon om hem te veroordelen. Uw zoon vluchtte naar de Russische Federatie. Vanaf dan kwam de politie jullie lastig vallen. Ze kwamen elke dag naar jullie huis. U bent enkele malen geslagen, en éénmaal hebben ze uw partner geslagen. Jullie gaven 15.000 euro aan jullie zoon A.(...), die de reis voor jullie liet regelen door zijn vriend A.(...). U verliet Armenië op 20 maart 2009 met een taxi naar Belgorod (Russische Federatie). Jullie verbleven in Belgorod tot 19 september 2009. Vanuit Belgorod reisden jullie met een auto via Oekraïne, Polen en Duitsland richting België. U kwam België binnen op 24 september 2009 in het gezelschap van uw partner N.(...) K.(...) (O.V. 6.495.403), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 25 september 2009.

B. Motivering

Uit uw dossier blijkt dat u medische problemen kent. Uw partner legt in verband hiermee een document neer waaruit blijkt dat u keelkanker hebt (CGVS, p. 4, N.(...) K.(...)). Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de verklaringen van uw partner en uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat u medisch gezien niet in staat bent om op gesprek te komen op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 2). Uw partner verklaart tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal dat uw problemen volledig verbonden zijn met haar problemen, en ze geeft uitdrukkelijk aan dat ze al uw problemen ook tijdens haar interview heeft kunnen vertellen (CGVS, p. 4 en 9, N.(...) K.(...)). U verklaart in het door u aan het Commissariaat-generaal doorgestuurde document eveneens uitdrukkelijk dat de problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw partner N.(...) K.(...) (O.V. 6.495.403). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner N.(...) K.(...) (O.V. 6.495.403) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot een weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner N.(...) K.(...) (O.V. 6.495.403) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielrelaas aangehaalde problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker streeft blijkens de titel van zijn verzoekschrift de annulatie na van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet

op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal aldus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote, N.K.. Hij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 534 van 24 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers echtgenote, N.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Verzoekster stelt dat zij vermoedt dat de verwerende partij verwijst naar de zogenaamde amnestiewet uitgevaardigd op personen in het kader van de evenementen van 1 en 2 maart 2008 en gericht tot 5 personen die in het kader van de evenementen van 1 en 2 maart 2008 deel uitmaakten van een opzienbarend proces. Verzoekster meent echter dat heden nog steeds, zij het thans minder openlijk, opposanten blootstaan aan vervolging en brutaliteiten gepleegd door agenten van de overheid, al dan niet geüniformeerd, en leden van de meerderheidspartijen die zich straffeloosheid gegarandeerd weten. Zij meent dat haar verklaringen niet aangetast worden door inconsequenties of tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schaart zich ten onrechte achter de officiële standpunten van de Armeense autoriteit dewelke blijkbaar gewillig worden overgenomen en die in schril contrast staan met de talrijke vluchtverhalen van Armeense vluchtelingen die ter beoordeling aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden voorgelegd. Verzoekster wijst er voorts op dat de verklaringen van de Armeense vluchtelingen consistent zijn, gelijklopend en repetitief, steeds refererend naar identieke schendingen van het Vluchtelingenverdrag wat achteloos door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opzij wordt geschoven.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet alsmede het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat de door haar geschetste situatie volstrekt overeenkomt met algemeen bekende feiten. Zij verwijst naar tientallen identieke vluchtverhalen uit Armenië die allen terugplooiën op dezelfde feiten en gebeurtenissen in de nasleep van de verkiezingen van februari 2008 en verwijzen naar dezelfde mensenrechtenschendingen vanwege de overheid onder de vorm van repressie en schijnprocessen, die gepleegd zijn door leden van de (para)militairen en/of aanhangers van politieke partijen met beleidsverantwoordelijkheid die hun straffeloosheid gegarandeerd weten door hun doorvlochten relaties met een corrupt regime. Het is onredelijk deze tientallen zo niet honderden identieke vluchtverhalen te negeren en zich te beperken binnen het kader van de zogenaamde informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou beschikken tot de officiële versie van de Armeense overheid. Tot slot meent verzoekster dat het dwingend is haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet indien verzoekster noch haar echtgenoot niet de daadwerkelijke vervolging binnen het Vluchtelingenverdrag zouden kunnen aantonen.

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit. Verzoeker laat na uiteen te zetten welke bepalingen uit deze wet of dit besluit werden geschonden, en op welke wijze die zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel volgens rechtspraak van de Raad van State vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks

houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.4. In casu dringt zich de vaststelling op dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 21, Landeninformatie, SRB Armenië 09/10/2009, "Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan") waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petities en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen in juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel, i.e. een familielid van een persoon die betrokken was bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van 1 maart 2008, doch louter als sympathisant van een oppositiepartij zonder leidinggevende positie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging. Deze informatie werd bovendien bevestigd in een recente update van 23 juni 2010 dat door de verwerende partij aan haar nota met opmerkingen werd gevoegd. De Raad stelt vast dat verzoekster voormelde informatie, die door haar gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, weliswaar betwist, maar niet met concrete argumenten weerlegt. Verzoeksters blote beweringen dat heden nog steeds, zij het thans minder openlijk, opposanten blootstaan aan vervolging en brutaliteiten gepleegd door agenten van de overheid, al dan niet geüniformeerd, en van leden van de meerderheidspartijen die zich straffeloosheid gegarandeerd weten. Verzoekster vermeldt ook mensenrechtenschendingen vanwege de overheid onder de vorm van repressie en schijnprocessen, die gepleegd zijn door leden van de (para)militairen en/of aanhangers van politieke partijen met beleidsverantwoordelijkheid die hun straffeloos blijven door hun doorvlochten relaties met een corrupt regime. Al deze gegevens over de huidige situatie van opposanten worden op geen enkele wijze gestaafd, waardoor ze het besluit van de commissaris-generaal niet vitiëren. De vaststelling dat verzoeksters vrees elk actueel karakter ontbeert volstaat om de vluchtelingenstatus te weigeren. De vraag naar verzoeksters geloofwaardigheid is niet langer relevant, zodat het onderzoek van de middelen, in zoverre zij daarop betrekking op hebben, niet tot een andere beoordeling aanleiding kunnen geven.

3.5. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat op grond van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, dient te worden besloten dat er geen actueel risico op ernstige schade bestaat. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig of onredelijk te werk is gegaan. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens

of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde medische problemen zowel buiten het toepassingsgebied vallen van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) als buiten het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vermits zij enkel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.4. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN